ci nu în acela al neantului vedic, gândirea românească se-ntâlneşte cu gândirile teologice şi mitice orientale şi se opune celor occidentale, pozitive şi antropologice.

E suficient să ne gândim la ce implică ideea aceasta, că devenirea în lume, acumularea de manifestări şi experienţe – care îmbogăţesc soarta insului, pentru apusean – este, pentru român, în fond, o împuţinare de fiinţă, o scădere de posibilităţi, o alegere între a fi aşa şi a fi altfel şi o fixare a fiinţei într-un singur fel de a fi, trecut prin ciurul contradicţiei, care consolidează oarecum existenţa concretă – sărăcind-o de tot ce nu poate fi totdeodată –, spre a vedea pe ce plan transcendent pune gândirea românească problema existentului însuşi şi în ce sens imposibilitatea absolută nu are sens pentru dânsa.

Imposibilitatea, legată de contradicţie, are un sens existenţial, concret, redus la lumea sensibilă; ea nu atinge absolutul fiinţei, nu-i alterează chipul etern, chipul de referinţă al înţelegerii. Ceea ce o fiinţă împlineşte din ea, pe lume, nu-i măsoară şi nu-i istoveşte posibilităţile, nici statura ei de slavă. Asta şi lămureşte, poate, de ce românul este atât de sensibil la nereuşita încercărilor lui, la